

Twee zusjes

Kristin Hannah bij Boekerij:

Wie naar de sterren grijpt (Firefly Lane)

Verder dan de sterren

De tijd van loslaten

Een handvol hemel

Grand Central (verhalen)

Als de wolven huilen

Midden in de winternacht

Aan het einde van de wereld

De wintertuin

De vier windstreken

De vergeten vrouwen

Zomernacht

Twee zusjes

Mijn verloren dochter

De weg naar huis

Kristin Hannah

Twee zusjes

Kunnen Meghann en Claire na 20 jaar samen
de toekomst aan?

Vertaald door Toby Visser

Eerste druk 2024

Tweede druk 2025

Deze titel is eerder verschenen bij The House of Books

ISBN 978-90-492-0690-1

ISBN 978-94-023-2428-0 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Between Sisters*

Vertaling: Toby Visser

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Arcangel

Zetwerk: Mat-Zet b.v., Huizen

© 2003 by Kristin Hannah

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor mijn zus, Laura.

En, zoals altijd, voor Benjamin en Tucker.

‘We zien de dingen niet zoals ze zijn, we zien ze zoals wij zijn.’

ANAÏS NIN

‘Als liefde het antwoord is, kunt u dan de vraag alstublieft nog
een keer stellen?’

LILY TOMLIN

Dr. Bloom wachtte geduldig op een antwoord.

Meghann Dontess leunde achterover in haar stoel en bestudeerde haar nagels. Het was tijd voor een manicure. Had al eerder moeten gebeuren. 'Ik probeer niet te veel te voelen, Harriet. Dat weet je. Ik vind dat het me belet van het leven te genieten.'

'Kom je daarom al vier jaar wekelijks naar me toe? Omdat je zo veel van het leven geniet?'

'Dat zou ik zo niet zeggen, als ik jou was. Het doet afbreuk aan je psychiatrische vaardigheden. Weet je, het is heel goed mogelijk dat ik volkomen normaal was toen ik je ontmoette en dat jij me daadwerkelijk knettergek maakt.'

'Je gebruikt humor weer als een scherm.'

'Je hebt een te hoge dunk van me. Dat was niet geestig.'

Harriet glimlachte niet. 'Ik denk zelden dat je geestig bent.'

'Daar gaat mijn droom om stand-up te doen.'

'Laten we over de dag praten dat jij en Claire werden gescheiden.'

Meghann verschoof ongemakkelijk op haar stoel. Net nu ze een spitsvondig antwoord nodig had, werd haar brein zwart. Ze wist waar Harriet naar op zoek was, en Harriet wist dat zij het wist. Als Meghann niet antwoordde, zou de vraag gewoon opnieuw worden gesteld.

'Gescheiden. Een mooi, zuiver woord. Losgekoppeld. Het bevalt me, maar dat onderwerp is afgesloten.'

‘Het is interessant dat je een relatie met je moeder onderhoudt terwijl je je van je zus distantieert.’

Meghann haalde haar schouders op. ‘Mama is actrice. Ik ben advocaat. Wij voelen ons prettig bij komedie.’

‘En dat betekent?’

‘Heb je ooit een interview met haar gelezen?’

‘Nee.’

‘Ze vertelt iedereen dat we een arm, maar intens liefdevol bestaan hebben geleid. We doen beiden of dat de waarheid is.’

‘Je woonde in Bakersfield toen er een einde kwam aan het zogenaamde intens liefdevolle bestaan, is het niet?’

Meghann zweeg. Harriet had haar als een rat door een doolhof terug gemaneuvreerd naar het pijnlijke onderwerp.

Harriet ging verder: ‘Claire was negen jaar. Ze miste enkele tanden, als ik het me goed herinner, en ze had moeite met rekenen.’

‘Niet doen.’ Meghann klemde haar vingers rond de houten stoelleuningen.

Harriet staarde haar aan. Onder de borstelige zwarte wenkbrauwen was haar blik standvastig. Kleine ronde glazen vergrootten haar ogen. ‘Trek je niet terug, Meghann. We maken vorderingen.’

‘Nog meer vorderingen en ik zal eerste hulp nodig hebben. We zouden over mijn praktijk moeten praten. Dat is waarom ik naar je toe ben gekomen. Het is tegenwoordig een gekkenhuis bij de rechtbank voor gezinsangelegenheden. Gisteren had ik een nietsnut van een vader die in een Ferrari kwam voorrijden en vervolgens bezwoer dat hij volkomen blut was. De rotzak. Wilde geen schoolgeld voor zijn dochter betalen. Grote pech voor hem dat ik zijn aankomst op video had vastgelegd.’

‘Waarom blijf je me betalen als je niet over de oorzaak van je problemen wilt praten?’

‘Ik heb kwesties, geen problemen. En het heeft geen zin in het verleden te wroeten. Ik was zestien toen het allemaal gebeurde. Nu ben ik over de veertig. Het is tijd om door te gaan. Ik heb het juiste gedaan. Het doet er niet meer toe.’

‘Waarom heb je dan nog steeds die nachtmerrie?’

Ze frunnikte aan de zilveren David Yurman-armband om haar pols. ‘Ik heb ook nachtmerries over spinnen die Oakley-zonnebrillen dragen. Maar daar vraag je me nooit naar. O, en vorige week droomde ik dat ik in een glazen kamer gevangenzat waarvan de vloer van bacon was gemaakt. Ik hoorde mensen huilen, maar ik kon de sleutel niet vinden. Wil je daarover praten?’

‘Een gevoel van verlatenheid. Een gewaarwording dat mensen van streek zijn door jouw daden, of je missen. Goed, laten we over die droom praten. Wie huilt er?’

‘Shit.’ Meghann had het moeten zien aankomen. Ze had uiteindelijk een tijdje psychologie gestudeerd. Om nog maar te zwijgen over het feit dat ze eens een wonderkind was genoemd.

Ze keek op haar platina met gouden horloge. ‘Jammer, Harriet. De tijd is om. Ik denk dat we mijn hinderlijke neurosen volgende week moeten oplossen.’ Ze stond op, streek de broekspijpen van haar Armani-pak glad. Niet dat er een kreukeltje te zien was.

Harriet zette langzaam haar bril af.

Meghann kruiste haar armen in een instinctief beschermend gebaar voor haar borst.

‘Ben je tevreden over je leven, Meghann?’

Dat was niet wat ze had verwacht. ‘Waarom niet? Ik ben in de hele staat de beste advocaat in echtscheidingszaken. Ik woon –’

‘– alleen –’

‘– in een prachtflat boven de Public Market en rij in een gloednieuwe Porsche.’

‘Vrienden?’

‘Ik praat elke donderdagavond met Elizabeth.’

‘Familie?’

Misschien was het tijd om een nieuwe therapeut te zoeken. Harriet kende inmiddels al Meghanns zwakke punten. ‘Mijn moeder heeft vorig jaar een week bij me gelogeerd. Als ik geluk heb komt ze me precies op tijd weer bezoeken om de kolonisatie van Mars op MTV te zien.’

‘En Claire?’

‘Mijn zus en ik hebben problemen, dat moet ik toegeven. Maar geen grote. We hebben het gewoon te druk om bij elkaar te komen.’

Toen Harriet niets zei, haastte Meghann zich de stilte op te vullen. ‘Goed, ze maakt me knettergek door de manier waarop ze haar leven vergooit. Ze is intelligent genoeg om iets te doen, maar ze blijft verbonden aan dat verlieslijdende kampeerterrein dat ze een vakantieoord noemen.’

‘Met haar vader.’

‘Ik wil niet over mijn zus praten. En ik wil absoluut niet over mijn vader praten.’

Harriet tikte met haar pen op tafel. ‘Goed, en wat denk je hiervan: wanneer was de laatste keer dat je twee keer met dezelfde man hebt geslapen?’

‘Jij bent de enige die dat een slecht gegeven vindt. Ik hou van afwijzing.’

‘Zoals je ook van jongere mannen houdt, toch? Mannen die er niet naar verlangen zich te settelen. Je dumpst ze voor ze jou kunnen dumpen.’

‘Nogmaals, slapen met jonge, sexy mannen die zich niet willen settelen is geen slecht gegeven. Ik wil niet in een voorstadje in een huis met een hek eromheen wonen.’

‘En die eenzaamheid, hoe bevalt die je?’

‘Ik ben niet eenzaam,’ zei ze koppig. ‘Ik ben onafhankelijk. Mannen houden niet van sterke vrouwen.’

‘Sterke mannen wel.’

‘Dan moet ik maar eens naar sportscholen gaan in plaats van bars.’

‘En sterke vrouwen zien hun angsten onder ogen. Ze praten over de pijnlijke keuzes die ze in hun leven hebben gemaakt.’

Meghann knipperde met haar ogen. ‘Sorry, Harriet, ik moet er echt vandoor. Tot volgende week.’

Ze verliet het kantoor.

Buiten was het een stralende junidag. Vroeg in de zogenoemde zomer. Overal elders in het land waren mensen aan het zwemmen en barbecueën en organiseerden ze picknicks naast een zwembad. Hier,

in het goede, oude Seattle, controleerden mensen methodisch hun kalender en mopperden dat het ‘verdomme juni’ was.

Slechts een paar toeristen waren vanochtend op de been; mensen van buiten de stad, herkenbaar aan de paraplu’s die ze onder hun arm hadden gestoken.

Meghann liet haar adem pas ontsnappen toen ze de drukke straat overstak en op het gazon van het park aan het water stapte. Een hoge totempaal begroette haar. Daarachter doken enkele meeuwen naar stukjes weggegooid brood.

Ze liep langs een bank waarop een man onder een hoop vergeelde kranten lag te slapen. Voor haar strekte zich de Sound uit tot aan de bleke horizon. Ze wou dat ze troost kon putten uit die aanblik; vaak lukte het haar. Maar vandaag was haar brein gevangen in het net van een andere tijd en plaats. Als ze haar ogen dichtdeed – wat ze absoluut niet durfde te doen – zou ze het zich allemaal herinneren: het draaien van het telefoonnummer, het hoogdravende wanhopige gesprek met een man die ze niet kende, de lange saaie rit naar dat stomme stadje in het noorden. En het ergste van alles, de tranen die ze van de verhitte wangen van haar zusje veegde toen ze zei: *Ik ga weg, Claire.*

Haar vingers klemde zich rond de reling. Dr. Bloom had het mis. Praten over Meghanns pijnlijke keuze en de eenzame jaren die daarop waren gevolgd, zou niet helpen.

Haar verleden was geen verzameling herinneringen die verwerkt moesten worden; het was als een enorme koffer met van die klotewiel-tjes. Dat had Meghann lang geleden geleerd. Het enige wat ze kon was het achter zich aan slepen.

Elk jaar in november kroop de machtige Skykomish River tegen de oevers omhoog. De dreiging van overstroming was een jaarlijkse gebeurtenis; in een dans zo oud als de tijd zelf hielden de mensen die in de stadjes langs het water woonden de rivier in de gaten, zandzakken in paraatheid gebracht. Hun herinnering ging generaties terug. Iedereen had een verhaal te vertellen over de keer dat het water tot de eerste etage van het een of andere huis was gerezen... tot de bovenkant van

de deuren van de graanschuur... tot de hoek van Spring Street en Azalea Street... Mensen die op vlakke, veiliger plaatsen woonden keken elke avond naar het nieuws en schudden hun hoofd, grinnikten over de gekke boeren die in het vloedgebied woonden.

Als de rivier ten slotte begon te zakken, ging er een collectieve zucht van verlichting door de stad. Het begon gewoonlijk met Emmett Mulvaney, de apotheker die nauwgezet naar het weerkanaal van de enige grootbeeldtelevisie in Hayden keek. Hij merkte het geringste stukje informatie op, iets dat zelfs de meteorologen in Seattle over het hoofd hadden gezien. Hij gaf zijn oordeel door aan sheriff Dick Parks, die het zijn secretaresse, Martha, vertelde. In minder tijd dan nodig was om van het ene eind van de stad naar het andere te rijden, werd het nieuws verspreid: dit jaar gaat het goed. Het gevaar is geweken. En onfeilbaar werd Emmetts voorspelling vierentwintig uur later door de meteorologen bevestigd.

Dit jaar was geen uitzondering geweest, maar nu, op deze prachtige vroege zomerdag, was het makkelijk die gevaarlijke maanden te vergeten waarin de regen iedereen knettergek maakte.

Claire Cavanaugh stond op de oever van de rivier, haar werkklaren bijna enkeldiep weggezonden in de zachte bruine modder. Naast haar lag een onkruidtrekker zonder benzine op zijn kant.

Ze glimlachte, streek met een gehandschoende hand over haar bezwete voorhoofd. De hoeveelheid handwerk die het kostte om het vakantietoord klaar voor de zomer te maken, was ongelooflijk.

Vakantietoord.

Dat was wat haar vader deze zestigduizend vierkante meters noemde. Sam Cavanaugh was bijna veertig jaar geleden op dit gebied gestuit, toen Hayden niets meer was geweest dan een benzinstation, op doorreis naar Stevens Pass. Hij had het voor een appel en een ei gekocht en zich in het vervallen boerenhuis gevestigd dat erbij hoorde. Hij noemde zijn land River's Edge Resort, en begon over een leven te dromen zonder veiligheidshelmen en oordoppen en nachtdiensten in de papierfabriek van Everett.

Aanvankelijk had hij in zijn vrije tijd en in de weekenden gewerkt.

Hij was begonnen met een kettingzaag, een pick-uptruck en een tekening die hij op een cocktailservetje had gemaakt. Hij had kampeerplaatsen uitgehakt en struiken opgeruimd die honderden jaren hadden doorgewoekerd en elke vurenhouten blokhut aan de waterkant eigenhandig gebouwd. Nu was River's Edge een bloeiend familiebedrijf. Er waren in totaal acht blokhutten, elk met twee slaapkamertjes en een badkamer en een terras met uitzicht op het water.

In de afgelopen paar jaar hadden ze er een zwembad aan toegevoegd. Er lagen plannen voor een minigolfbaan en een wasserette. Het was het soort oord waar dezelfde families elk jaar terugkeerden om hun geliefde vakantietijd door te brengen.

Claire herinnerde zich nog de eerste keer dat ze het had gezien. De torenhoge bomen en ruisende rivier hadden het paradijs geleden voor een meisje dat in een trailer was opgegroeid die aan de arme kant van de stad had gestaan. De herinneringen uit haar kindertijd voordat ze naar River's Edge was gekomen, waren grauw: lelijke steden die kwamen en gingen; lelijke appartementen in vervallen gebouwen. En mama. Altijd op de vlucht voor het een of ander. Mam was een paar keer getrouwd geweest, maar Claire kon zich niet herinneren dat een man ooit langer was gebleven dan een pak melk.

Meghann was de enige die Claire zich herinnerde. De oudere zus die overal voor zorgde... en toen op een dag wegging, en Claire achterliet.

Nu, al die jaren later, was hun leven door slechts dunne draden verbonden. Om de paar maanden praatten Meg en zij door de telefoon. Op bijzonder slechte dagen spraken ze alleen over het weer. Dan kreeg Meg onveranderlijk 'een telefoontje op de andere lijn' en hing op. Haar zus vond het heerlijk om te onderstrepen hoe succesvol ze was. Meghann kon wel tien minuten doorratelen over hoe Claire zichzelf tekortdeed. 'Op dat stomme stukje land wonen, schoonmaken nadat mensen zijn vertrokken', was de gebruikelijke boodschap. Elk jaar met Kerstmis bood ze aan een studie te betalen.

Alsof *Beowulf* lezen Claires leven zou verbeteren.

Jarenlang had Claire ernaar verlangd zowel vriendinnen als zusjes

te zijn, maar Meghann wilde dat niet, en Meghann kreeg altijd haar zin. Ze waren wat Meghann wilde dat ze waren: beleefde vreemdelingen die dezelfde bloedgroep en akelige jeugd deelden.

Claire reikte naar de onkruidtrekker. Terwijl ze over de drassige grond zwoegde, overzag ze de tientallen dingen die voor de openingsdag nog moesten worden gedaan. Rozen die gesnoeid moesten worden, mos dat van de daken moest worden geschraapt, schimmel dat met chloor van de verandahekken moest worden geboend. En dan maaien. Een lange, natte winter was omgeslagen in een verrassend zonnig voorjaar, en het gras stond tot Claires knieën. Ze nam zich voor George, hun klusjesman, te vragen vanmiddag de kano's en kajaks schoon te boenen.

Ze gooide de onkruidtrekker achter in de pick-uptruck. Hij kwam met een klap in de roestbak terecht.

‘Zo, liefje. Ga je naar de stad?’

Ze draaide zich om en zag haar vader bij de ingang van het registratiekantoorje staan. Hij droeg een gehavende overall, onder de bruine olieplekken, en een flanellen hemd.

Hij trok een rode bandana uit zijn heupzak, veegde zijn voorhoofd af en liep naar haar toe. ‘Ik maak die vriezer wel. Begin niet over een nieuwe.’

Er was geen toestel dat hij niet kon repareren, maar desondanks zou Claire naar prijzen informeren, voor het geval dat. ‘Heb je iets nodig uit de stad?’

‘Smitty heeft een onderdeel voor me. Kun je dat ophalen?’

‘Tuurlijk. En laat George vanmiddag met de kano's beginnen, goed?’

‘Ik zal het op de lijst zetten.’

‘En laat Teena het plafond in de badkamer van huisje zes met chloor behandelen. Het is deze winter beschimmeld.’ Ze deed de klep van de laadbak dicht.

‘Ben je voor het eten terug?’

‘Vanavond niet. Ali heeft om vijf uur een golfwedstrijd in Riverfront Park, weet je nog?’

‘O, ja. Ik zal er zijn.’

Claire knikte. Hij had nog nooit een enkele gebeurtenis in het leven van zijn kleindochter gemist. ‘Dag, pap.’

Ze greep de hendel van het portier en rukte er hard aan. Het portier zwaaide knarsend open. Ze klom op de bestuurdersplaats en omvatte het stuurwiel.

Pap klopte op het portier. ‘Rij voorzichtig. Kijk uit bij de bocht bij mijlpaal zeven.’

Ze glimlachte. Hij gaf haar datzelfde advies nu al bijna twintig jaar. ‘Ik hou van je, pap.’

‘Ik hou ook van jou. Zo, ga mijn kleindochter maar halen. Als je opschiet hebben we voor de wedstrijd nog tijd om naar *SpongeBob Square Pants* te kijken.’

2

De westkant van het kantoorgebouw keek via hoge, blauwgetinte ramen uit op Puget Sound. In de verte lag de beboste heuvel van Bainbridge Island. 's Avonds waren er enkele lichtjes te zien te midden van al die zwarte en groene duisternis; overdag zag het eiland er echter onbewoond uit. Alleen de witte veerboot die om het uur naar de haven tufte gaf aan dat daar mensen woonden.

Meghann zat alleen aan een lange, niervormige vergadertafel. Het glanzende kersen- en ebbenhouten oppervlak straalde elegantie en geld uit. Misschien vooral geld. Een tafel als deze moest in opdracht gemaakt en ontworpen zijn; datzelfde gold voor de stoelen. Wanneer iemand aan deze tafel zat en naar het uitzicht keek, was het punt duidelijk: de eigenaar van dit kantoor was verdomd succesvol.

Het was waar. Meghann had elk doel bereikt dat ze zichzelf had gesteld. Toen ze als een bange, eenzame zestienjarige aan haar studie begon, had ze het gewaagd van een beter leven te dromen. Nu had ze het. Haar praktijk hoorde tot de succesvolste en de meest gerespecteerde in de stad. Ze bezat een dure flat in de binnenstad van Seattle (een schril contrast met de gammele trailer die in haar jeugd haar 'thuis' was geweest), en niemand was van haar afhankelijk.

Ze keek op haar horloge. Tien voor half vijf. Haar cliënt was laat. Je zou denken dat een honorarium van meer dan driehonderd dollar per uur mensen zou aansporen op tijd te zijn.

‘Mevrouw Dontess?’ klonk een stem door de intercom.

‘Ja, Rhona?’

‘Uw zus Claire is op lijn een.’

‘Verbind haar maar door. En bel me zodra May Monroe hier is.’

‘Doe ik.’

Ze drukte op de knop van haar koptelefoon en forceerde een glimlach in haar stem. ‘Claire, leuk dat je belt.’

‘De telefoon werkt naar beide kanten, weet je. Zo, en hoe is het leven in de rijke stad?’

‘Goed. En in Hayden? Zit iedereen nog steeds te wachten tot de rivier overstroomt?’

‘Dat gevaar is al een jaar geweken.’

‘O.’ Meghann staaide uit het raam. Beneden, links van haar, laadden grote oranje kranen veelkleurige containers in een tanker. Ze wist absoluut niet wat ze tegen haar zus moest zeggen. Ze hadden een gezamenlijk verleden, maar dat was zo’n beetje het enige. ‘En, hoe gaat het met dat mooie nichtje van me? Vond ze het skateboard leuk?’

‘Fantastisch.’ Claire lachte. ‘Maar weet je, Meg, de volgende keer moet je de verkoper om advies vragen. Vijfjarige meisjes hebben over het algemeen nog niet genoeg coördinatie voor een skateboard.’

‘Jij wel. We woonden dat jaar in Needles. Datzelfde jaar leerde ik je fietsen op een tweewieler.’ Meg wenste meteen dat ze dat niet had gezegd. Het deed altijd pijn om samen aan hun verleden te denken. Gedurende vele jaren was Claire meer een dochter voor Meghann geweest dan een zus. Ja, Meg was in feite meer een moeder voor Claire geweest dan mam.

‘Geef haar de volgende keer gewoon een Disney-video. Je hoeft niet zoveel geld voor haar uit te geven. Ze is dolblij met een Polly Pocket.’

Wat dat ook mocht zijn. Er viel een stilte tussen hen. Meghann keek op haar horloge, toen begonnen ze tegelijkertijd te praten.

‘Wat doe je –’

‘Is Alison opgetogen over de eerste klas –?’

Meghann perste haar lippen open. Er was wilskracht voor nodig om niet door te praten, maar ze wist dat Claire er een hekel aan had

om te worden onderbroken. Ze vond het vooral afschuwelijk wanneer Meg het gesprek beheerste.

‘Ja,’ zei Claire. ‘Ali kan niet wachten om de hele dag naar school te gaan. De kleuterschool is nog niet eens afgelopen en ze verheugt zich al op de herfst. Ze praat er voortdurend over. Soms heb ik het gevoel dat ik me vasthoud aan de staart van een komeet. En ze houdt nooit op met bewegen, zelfs niet in haar slaap.’

Meghann wilde zeggen: Jij was net zo, maar hield zich toen in. Die herinnering deed pijn; ze wou dat ze hem kon verdringen.

‘En, hoe is het met je werk?’

‘Goed. En het kamp?’

‘Oord. We openen over een paar weken. De Jeffersons hebben een familiereünie met ongeveer twintig mensen.’

‘Een week zonder telefoon of televisieontvangst? Waarom hoor ik de *Deliverance* filmmuziek in mijn hoofd?’

‘Sommige families vinden het prettig om bij elkaar te zijn,’ zei Claire met een stem die suggereerde dat ze gekwetst was.

‘Het spijt me. Je hebt gelijk. Ik weet dat je van die plaats houdt. Zeg,’ zei ze, alsof ze het net bedacht, ‘waarom leen je niet wat geld van me om een leuk, klein kuuroord op het terrein te bouwen? Beter nog, een klein hotel. Mensen zouden er samendrommen voor een goede lichaamspakking. God weet dat je de modder al hebt.’

Claire slaakte een diepe zucht. ‘Je moet me er gewoon weer aan herinneren dat jij succesvol bent en ik niet. Verdomme, Meg.’

‘Zo bedoelde ik het niet. Het is alleen... ik weet dat je zonder kapitaal een zaak niet kunt uitbreiden.’

‘Ik wil je geld niet, Meg. Wij willen het niet.’

Daar had je het: de verwijzing dat Meg een ‘ik’ was en Claire een ‘wij’. Die jaloezie had jaren geleden al weg moeten zijn. ‘Het spijt me dat ik het verkeerde heb gezegd. Ik wil alleen helpen.’

‘Ik ben niet meer het kleine meisje dat de bescherming van haar grote zus nodig heeft, Meg.’

‘Sam heeft je altijd goed beschermd.’ Meg hoorde de verbittering in haar stem.

‘Ja.’ Claire wachtte, hield haar adem in. Meghann wist wat haar zus deed. Hergroeperen, naar zachtere, veiliger grond klimmen. ‘Ik ga morgen naar Lake Chelan,’ zei ze ten slotte.

‘De jaarlijkse trip met de vriendinnen,’ zei Meghann, dankbaar voor de verandering van onderwerp. ‘Hoe noemen jullie jezelf? De Bluesers?’

‘Ja.’

‘Gaan jullie allemaal terug naar dezelfde plaats?’

‘Elke zomer sinds de middelbare school.’

Meghann vroeg zich af hoe het zou zijn om een zusterschap met zulke intieme vriendinnen te hebben. Als zij een ander soort vrouw was, zou ze haar benijden. Zoals de zaken er nu voor stonden had ze de tijd niet om met een stel vrouwen rond te rennen. En ze kon zich niet voorstellen dat ze nog steeds bevriend was met mensen met wie ze op de middelbare school had gezeten. ‘Nou. Veel plezier.’

‘O, dat lukt wel. Charlotte heeft dit jaar –’

De intercom zoemde. ‘Meghann? Mevrouw Monroe is hier.’

Goddank. Een excuus om op te hangen. Claire kon uren doorpraten over haar vriendinnen. ‘Verdorie. Sorry, Claire, ik moet ophangen.’

‘O, oké. Ik weet hoe leuk je het vindt om over mijn mislukte schoolvriendinnen te horen.’

‘Dat is het niet. Ik heb een cliënt die net is binnengekomen.’

‘Ja, natuurlijk. Dag.’

‘Dag.’ Meghann verbrak de verbinding op het moment dat haar secretaresse May Monroe de vergaderruimte binnenleidde.

Meghann trok haar koptelefoon af en gooide hem op tafel. ‘Hallo, May,’ zei ze, terwijl ze kwiek naar haar cliënt liep. ‘Dank je, Rhona. Geen telefoontjes, alsjeblieft.’

Haar secretaresse knikte en verliet het vertrek, deed de deur achter zich dicht.

May Monroe bleef voor een groot, veelkleurig olieverfschilderij staan, een originele Nechita, getiteld *True Love*. Meghann had de ironie ervan altijd leuk gevonden; hier in dit vertrek stierf elke dag van de week een ware liefde.

May droeg een praktische zwarte jurk met zwarte schoenen die op z'n minst vijf jaar uit de mode waren. Haar champagneblonde haar viel zacht over haar schouders in die eeuwenoude, makkelijke te onderhouden boblijn. Haar trouwring was een eenvoudige gouden band.

Als je naar haar keek zou je nooit denken dat haar man in een pikzwarte Mercedes reed en elke dinsdag op de Broadmoor Golf Course ging golfen. May had waarschijnlijk in geen jaren geld aan zichzelf besteed. Niet sinds ze in dat plaatselijke restaurant had gezwoegd om de opleiding tandheelkunde van haar man te bekostigen. Hoewel ze slechts een paar jaar ouder was dan Meghann, had verdriet zijn sporen op May achtergelaten. Ze had donkere kringen onder haar ogen.

‘Ga alsjeblieft zitten, May.’

May liep rukkerig naar voren als een marionet die door iemand anders werd bewogen. Ze ging op een van de comfortabele suède stoelen zitten.

Meghann nam haar gebruikelijke stoel aan het hoofd van de tafel. Voor haar lagen verscheidene dossiermappen uitgespreid, waaruit roze post-its staken. Meghann trommelde met haar vingers op de stapel paperassen, en vroeg zich af welke benadering het beste zou zijn. In de loop der jaren had ze geleerd dat er net zoveel reacties op slecht nieuws waren als je maar kon bedenken. Instinct waarschuwde haar dat May Monroe kwetsbaar was, dat ze, hoewel ze midden in een echtscheiding zat, het onvermijdelijke niet geheel had geaccepteerd. Hoewel de scheidingspapieren een maand geleden waren ingevuld, geloofde May nog steeds niet dat haar man het zou doorzetten. Na deze bijeenkomst moest ze het wel geloven.

Meghann keek haar aan. ‘Zoals ik je bij onze laatste ontmoeting heb verteld, May, heb ik iemand in de arm genomen om de financiële zaken van je man te controleren.’

‘En dat was tijdverspilling, toch?’

Hoe vaak zich deze situatie in haar kantoor ook had voorgedaan, het werd er nooit makkelijker op. ‘Niet precies.’

May staarde haar geruime tijd aan, stond toen op en liep naar het zilveren koffieservies op de kersenhouten bijzettafel. ‘Hmmm,’ zei ze,

met haar rug naar Meghann toe. ‘Wat heb je ontdekt?’

‘Hij heeft meer dan zeshonderdduizend op een rekening op de Caymaneilanden, die op zijn eigen naam staat. Zeven maanden geleden heeft hij bijna het hele actieve vermogen van jullie huis opgenomen. Misschien dacht je dat je papieren ondertekende voor een herfinanciering?’

May draaide zich om. Ze had een kop koffie en een schoteltje in haar handen. Het porselein rammelde vervaarlijk in haar handen terwijl ze terugliep naar de vergadertafel. ‘Ja. De belasting op onroerend goed was gezakt.’

‘Wat zakte was contant geld. Recht in zijn handen.’

‘O, hemeltje,’ fluisterde ze.

Meghann zag dat May’s wereld ineens stortte. Het flitste door haar groene ogen; een licht in haar schein te doven.

Het was een moment waar vele vrouwen in dezelfde situatie voor kwamen te staan: het besef dat hun man een vreemde was en dat hun dromen illusies waren.

‘Het wordt nog erger,’ vervolgde Meghann, in een poging het vriendelijk te verwoorden, maar in het besef dat ze een diepe snee zou veroorzaken. ‘Hij heeft de praktijk aan zijn partner, Theodore Blevin, verkocht, voor een dollar.’

‘Waarom zou hij dat doen? De waarde is –’

‘Zodat jij niet de helft kunt krijgen waar je recht op hebt.’

Op dat punt leken May’s benen het onder haar te begeven. Ze liet zich op haar stoel zakken. De kop en schotel belandden met een klap op tafel. Koffie gutste over de porseleinen rand en vloeide over het hout. May begon onmiddellijk de troep op te deppen met haar servetje. ‘Het spijt me.’

Meghann pakte haar pols. ‘Hoeft niet.’ Ze stond op, pakte nog een paar servetjes en depte de boel op. ‘Ik ben degene met spijt, May. Hoe vaak ik dit gedrag ook heb gezien, het maakt me nog steeds doodziek.’ Ze streek over May’s schouder en gaf haar tijd om na te denken.

‘Staat er in al die documenten waaróm hij me dit aandoet?’

Meghann wilde dat ze daar geen antwoord op hoefde te geven. Ze

reikte in het dossier en trok er een zwart-witfoto uit. Heel behoedzaam, alsof het een kneedbom was in plaats van een stukje glanzend papier, schoof ze het richting May. 'Haar naam is Ashleigh.'

'Ashleigh Stoker. Ik geloof dat ik weet waarom hij altijd aanbood Sarah van pianoles te halen.'

Meghann knikte. Het was altijd erger wanneer de vrouw de minnares kende, ook al was het vluchtig. 'Washington kent geen schuld-vraag; we hebben geen gronden nodig om een scheiding aan te vragen, zijn affaire doet er niet toe.'

May keek op. Ze had de vage, glazige uitdrukking in haar ogen van een verkeersslachtoffer. 'Het doet er niet toe?' Ze deed haar ogen dicht. 'Ik ben een idioot.' De woorden waren eerder een ademtocht dan geluid.

'Nee. Je bent een eerlijke, betrouwbare vrouw die zich gedurende tien jaar studie onzelfzuchtig heeft opgeofferd zodat hij een beter leven zou krijgen.'

'Het zou óns een beter leven geven.'

'Natuurlijk.'

Meg stak haar hand uit, raakte die van May aan. 'Je vertrouwde een man die zei van je te houden. Nu rekent hij erop dat je de goede, oude, zich aanpassende May bent, de vrouw die haar gezin op de eerste plaats stelt en het leven voor dr. Dale Monroe vergemakkelijkt.'

May zag er verward uit, misschien zelfs een beetje bang. Meghann begreep het; vrouwen als May waren lang geleden vergeten hoe ze tengas moesten geven.

Dat was prima. Dat was immers de taak van haar advocaat. 'Wat moeten we doen? Ik wil de kinderen niet kwetsen.'

'Hij is degene die de kinderen kwetst, May. Hij heeft geld van ze gestolen. En van jou.'

'Maar hij is een goede vader.'

'Dan zal hij willen dat er goed voor ze wordt gezorgd. Als hij ook maar een greintje fatsoen in zich heeft, zal hij de helft van de bezittingen zonder gevecht overhandigen. Als hij dat doet, is het een fluitje van een cent.'